

Pháp hội

ISSN: 2734-9195 09:22 30/10/2026

Dù tu pháp nào cũng không thể tách rời cuộc sống mang nặng “tứ ân” trong xã hội và sinh loại chung quanh, đó là bi và trí của một hành giả.

Do nhu cầu tín ngưỡng của nhân loại, phát sinh nhiều Tôn giáo, để đáp ứng căn cơ tín đồ, Tôn giáo phát sinh nhiều hệ phái, cũng từ đó, hệ phái sinh sôi nảy nở nhiều hiện tượng sinh hoạt theo góc riêng của từng môn phong hệ phái... Ky tô giáo cũng phân chia nhiều dòng như dòng Mến Thánh giá, dòng Vinh Sơn, dòng Đa Minh, dòng Phan xị cô...

Hiện nay, môi trường sinh hoạt của Phật giáo trên đất nước ta, có những Pháp hội, Đạo tràng sinh hoạt theo tôn chỉ và niềm tin riêng như: pháp hội Địa Tạng, pháp hội Dược Sư, pháp hội chùa Di Lặc, pháp hội Mật tông, pháp hội Hoa nghiêm, pháp hội Long Hoa, pháp hội Quán Âm, pháp hội chùa Khai Nguyên, pháp hội hộ niệm... đạo tràng Pháp Hoa, đạo tràng Liên trì Địa Tạng...

Đạo tràng là một nhóm sinh hoạt thường xuyên, Pháp hội là một tổ chức quy mô thỉnh thoảng diễn ra quy tụ số lượng tín đồ đông đảo. Dù đạo tràng hay pháp hội đều có mục đích theo chí hướng tu tập riêng biệt.

Riêng pháp hội hộ niệm, tuy tổ chức quy mô, mục đích chỉ hướng đến việc hộ niệm cho người lâm chung, lắng nghe các vị được thỉnh giảng trình bày kinh nghiệm, kiến giải hoặc thực trạng riêng từng trường hợp các ngài đã kinh qua để tín chúng phát khởi niềm tin sâu xa theo phương pháp hộ niệm.

Hộ niệm phát khởi tâm vị tha đến với người lâm chung. Đạo tràng hộ niệm tùy thời gian do gia chủ yêu cầu; không riêng trì niệm Phật hiệu, đạo tràng còn tụng kinh bộ như Di Đà, sám hồi Hồng danh. Lương Hoàng sám hoặc Thủy sám.

Khi người đã mất, nếu sinh thời họ chuyên tâm niệm Phật, thì ban hộ niệm sẽ trợ duyên nhắc nhở cho hương linh tỉnh ngộ hướng về đức A Di Đà, không sợ lạc dẫn bởi nghiệp thức.

Nếu sinh thời không biết tu tập, đắm nhiễm dục lạc, tạo nhiều ác nghiệp, cần khai thị cho hương linh tỉnh ngộ, buông mọi ác duyên. Việc này khó lắm, ban hộ niệm và việc khai thị chỉ giúp cho thân nhân hiện tiền có mặt sớm gieo vào niềm tin nhân quả mà thôi.

Ban hộ niệm trì danh Phật hiệu theo thói quen cũng ít có tác dụng. Tụng nhanh, tụng liên tục như chiếc máy, không nhiếp tâm thanh tịnh hướng đến hương linh thì việc hộ niệm được xem thực hiện một nhiệm vụ theo xu hướng phong trào. Hộ niệm với tâm niệm giúp người để mình có phước lại càng sai lệch.

Suốt thời gian hộ niệm, cứ mong cho xác chết mềm mại, tin là được siêu sinh là điều không thể. Thoại tướng tốt, gương mặt hồng hào như đang ngủ, tỏa hương thơm và nhiều hiện tượng hiếm lạ, chắc chắn hương linh sẽ siêu thoát. Thoại

tướng tốt phần lớn do công phu tu tập lúc sinh tiền hoặc do phúc duyên nhiều đời, kết hợp với đạo lực của đại chúng, người thiếu công phu tu tập lúc sinh tiền, thiếu duyên phúc nhiều đời thì khó mà có một thoại tướng tốt đẹp cho dù đạo tràng niệm Phật bao nhiêu cũng chỉ có thể thôi. Đạo tràng không hiểu nguyên lý này dễ sinh tâm nghi ngờ hiệu quả trợ niệm khi thoại tướng biểu lộ không đẹp, cơ thể không mềm mại...

Thấy xác chưa mềm, thỉnh thoảng đến sờ mó, cầm tay chân đưa lên đưa xuống, đụng chạm vào thể xác gây bức xúc khó chịu thậm chí hương linh nổi sân vì đau đớn, đó là điều tối kỵ. Cũng giống người đang ngủ, bị đụng chạm, sinh khó chịu bức bối.

Thân thể mềm mại chưa đủ yếu tố xác định siêu sinh, gương mặt tươi nhuận thanh thoát có thể tin rằng hương linh không bị đọa vào ba đường ác.

Điều cơ bản cho người tu tập pháp môn Tịnh độ là: Tín - hạnh - nguyện. Như vậy chỉ có đức tin là chưa đủ, thiếu công hạnh, cứ nhiệt tâm niệm danh hiệu Phật để rồi “xin cho con được vãng sinh Tịnh độ” là vô ích.

Vấn đề siêu sinh lấy chủ thể làm chính, tha lực là phụ. Nếu chủ thể không đủ ba tiêu chí vừa kể thì tha lực đành chịu. Tha lực không có quyền quyết định siêu thăng; Phật không cho ai bất cứ điều gì, ngay cả tình thương và lòng từ, nếu ta không khởi phát đồng điệu để tương ứng với lòng từ của Phật thì ta cũng không cảm nhận được lợi ích nào. Đi đôi với niềm tin và ước nguyện cần có công hạnh. Ước nguyện là động lực hướng đến, không thể xin Phật cho con được vãng sinh, đó là điều sai lầm. Công hạnh đủ yếu tố từ bi lợi mình lợi người. Chỉ hành trì nội môn với đức tin và ước nguyện khác nào yếm thế bi quan, chỉ biết mình không cần biết đến khổ đau chung quanh, không tạo phúc báu trong cuộc sống là thiếu yếu tố cơ bản. Dù tu pháp nào cũng không thể tách rời cuộc sống mang nặng “tứ ân” trong xã hội và sinh loại chung quanh, đó là bi và trí của một hành giả.

Một đạo tràng hay một pháp hội chỉ chú trọng đến tín và nguyện mà không đề cập đến công hạnh là điều thiếu sót.

Niệm Phật chậm để lắng nghe chính mình. Niệm nhanh để lắng tâm sinh vọng tưởng, biến thành thói quen không chú ý.

Tâm thể và Phật thể là một, không cần niệm nhiều, chỉ cần lắng tâm niệm chí thành tha thiết, chí nguyện tha thiết và hành động lợi mình lợi người làm tròn tiêu chí của bốn môn: “tín-hạnh-nguyện” thì việc hộ niệm mới có phần giá trị.

Nhất cú Di Đà vô biệt niệm, bất lao đàn chỉ đáo Tây Phương.

Tác giả: **Minh Mẫn**